Sayı: 36

Amcabey

— İskarpinden düştü zavallı!..
— Bu da bir ikbal düşkünü desene!

Gel de güven!.

Siyaset denen şeye gel de güven bakalım,
Sevap diye işletir çok kereler günahı;
Sattırır da yıllarca insana türlü çalım
Sonra günün birinde ters giydirir külâhı!.

Kim derdi Musolini dönecek de ahdından,
Bir sille yiyecektir böyle kara bahtından;
Feragat eyliyerek Faşistlerin tahtından,
Mihverle bozacaktır aradaki nikâhı!.

Kolay kolay düzelip erişemez bir sona,
İtalyada oynanan bu kanlı pandomima;
Şuna inanmalı ki, tutacaktır daima,
Nerde olursa olsun Habeşistanın ahı!

Boşa çıkmış görünce çekilen emekleri,
Alamanın tutuşmaz olur mu etekleri?.
Söküldü ittifakın bütün çürük ekleri,
Baş ortak bırakınca böyle elden silâhı!.

Küçük Mihvercilerden Macaristan, Romanya,
Bir daha anladılar neymiş Hanya ve Konya;
Yepyeni bir kalıba tekrar girerken dünya,
Bırakırlarsa bir gün, şaşmayız, sağ cenahı!.

Önceleri tez elden yayılıp genişleyen,
Sırbı da, Yunanı da arkasından şişleyen,
Manastırlara kadar Balkanları dişleyen,
Şimdi kara gecede gözetliyor sabahı!.

Gözümüz insanlığın yarınki gündüzünde,
Hızla ilerliyoruz yolların en düzünde;
Türkiye her bakımdan tektir dünya yüzünde,
Hak eden insanca bir huzur ile refahı!.

SAĞDIÇ

— Garson, şu İspanyol dansözü gözüm ısırıyor, kim bu?..

— Şey bayım... Evvelki yaz Macar, geçen yaz Mısırlı rakkase idi..

— Akşam 1934 —

(İstiyen: Ankara, Ulvi Sanay)

— Yeni romanınız beni pek müteessir etti üstat!..

— Çok hassassınız monşer!..

— Hayır, Türkçe öğretmeniyim!..

— Akşam 1936 —

(İstiyen Diyarbakır, Semih Akyol)

Dalkavuk!

Köpek gibi yerlerde sürünen,
Ayak öpen,
Çanak yalayan
Adamın gülünç maceraları!..

CEMAL NADİR GÜLER'in

Bu nefis karikatür albümü
pek yakında çıkıyor!

Cilt : 2 — Sayı : 36
7 AĞUSTOS 1943
Fiatı 10 Kuruştur

Amcabey

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDARE YERİ :
Cağaloğlu yokuşu, Acımusluk sokağı No. 15
Posta kutusu : 555 İst., Telefon : 20084

Müessisi:
CEMAL NADİR GÜLER

ABONE ŞARTLARI :
Yurt içi : Bir seneliği 500, Altı aylığı 250 Kş.
Yurt dışı : Bir seneliği 900, Altı aylığı 500 Kş.

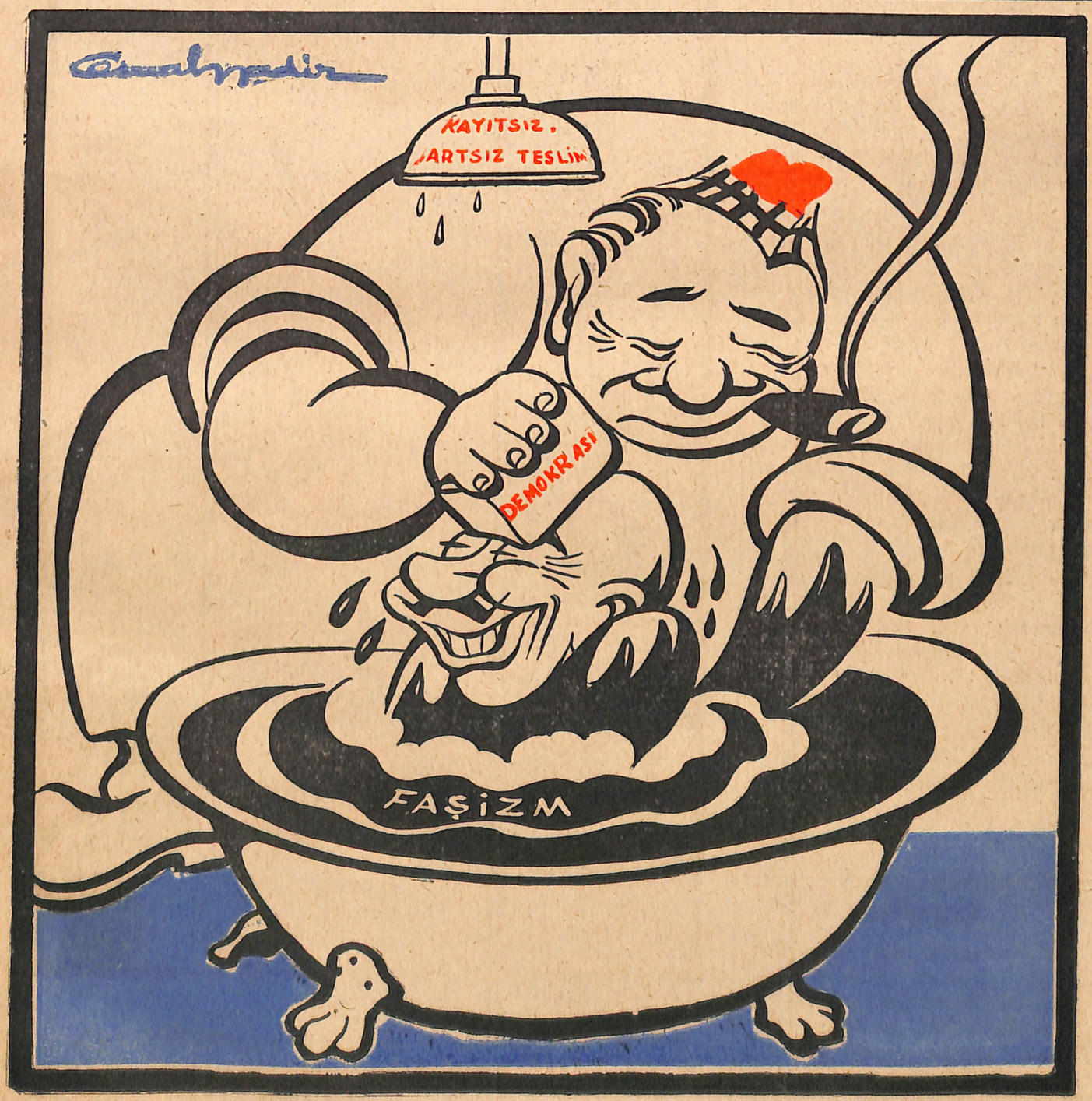

— Epey haşlandın ama yüzün de ağardı Sinyor!.. Şimdi bir de soğuk duş yaparsan aklın başına gelir!..

Dev Aynası

Kaçanın anası..

Er meydanından kaçmakta pek usta olan bir milletin malı olduğuna şüphe olmıyan şöyle bir söz vardır:

«Kaçanın anası ağlamaz!..»

Bu hüküm, suçunu ve cezasını kendisile beraber kaçıranlar için bir derece doğrudur. Bir adam ki suçu işlemiş, sırra kadem basmıştır, arkasından adalet makinesi işlese de ona vız gelir. Zira atı almış, Üsküdarı aşmıştır!..

Böyle bir kaçağın geride bıraktığı anası, velev adalete inanır, vicdanlı bir ana olsun, göz yaşı dökmez. Bilâkis oğlunun ipten, kazıktan kurtulduğunu düşünür, memnun olur!..

Fakat bazı kaçış hâdiseleri, her kaçışı bir tutmamak lâzım geldiğini gösteriyor. Meselâ Mussolininin kaçışı, yahut ortadan kayboluşu, işte böyle mühim ve müstesna kaçışlardan biridir.

Nasıl mühim ve müstesna olmasın ki büyük imparatorluk hülyasına yıllarca bel bağlamış, Venedik sarayı balkonunda gürleyen sesine yıllarca kulak vermiş milyonlarca insan yarı yolda, hem de bu çetin harbin bomba ve torpillerle dolu en dikenli yolunda kalıvermiştir!..

Bu türlü kaçanın ardından anası şöyle dursun, evi, barkı yıkılmış, ocağı sönmüş milyonlarca insan ağlıyacak; hattâ yeni Avrupa nizamında kendisinden büyük işler uman dostları bile göz yaşı dökeceklerdir.

Ağlamıyacak, bilâkis gülecek biri varsa o da tâ Mısır kapılarındanberi peşinde koşan Sicilya fatihidir sanıyoruz!..

AMCABEY

TEŞEKKÜR!

Mecmuamızın yeni şeklinden dolayı telefon, telgraf ve mektupla, hattâ bizzat idarehanemize gelerek bizi tebrik eden okuyucularımıza candan teşekkürlerimizi sunarız.

A. B.

Usta başı — Kale gösterişli ama çatı ile temelden hayır yok!..

Amcabeyden rivayet

SEBİL!..

Geçen hafta, Miraç gecesiydi. Hayrı, hasanatı seven varlıklı müminler sokak başlarına su fıçılarını dizmişler, ellerinde birer kalaylı maşrapa, önlerine sıraladıkları bardakları doldurup doldurup, ölmüşlerinin ruhu için «Sebil!.. Sebil!..» diye gelene geçene sunuyorlardı.

Sebilin sıcak bir güne raslayışından mı, yoksa verilen suyun bedava oluşundan mı, hepsinin başı da arı kovanı!..

Yüksek mimarlarımızdan Sedat Çetintaş da, boynunda fotoğraf makinesi, bu sebillerden birinin önünden geçiyordu. Bardakları kapışanlara baktı baktı da:

— Yahu, dedi, senelerdenberi ben de «Sebil, sebil!..» diye gazetelerde bağırır dururum da kimse kulak verip şu yıkılan sebillerin imdadına koşmaz!..,

Kâr için mi?

Nam için mi?

Gündelik gazetelerin bir kısmı - gayet haklı olarak - fiatlarını arttırdılar. Bir kısmı yine eski fiatla satılıyor.

«Yek âhenk» olmakla öğünen gazetelerimizin para işinde böyle ikiye ayrıldıklarını duyan bir okuyucu:

— Bu bölünme bizim için pek faydalı oldu, dedi, hangi gazete «kâr» için, hangi gazete «nam» için çıkıyor, onu anladık!

Roma tarihinden bir yaprak:
«— Sen de mi Brütüs?..»

BİR NOKTA!..

Resim sergilerinden birinde şöyle konuşuyorlardı::

— Eskilerle yeniler dönüp dolaşıp bir noktada birleşiyorlar!

— Renklerde mi, çizgilerde mi?

— Hayır, fikir züğürtlüğünde!..

Gelecek sayıdan itibaren
Üstat mizahçı
MAHMUT YESARİ'nin
En seçme hikâyelerini
AMCABEY'de
okuyacaksınız.

Bâki kalan bu kubbede

KADININ FENDİ..

On sekizinci asır Divan edebiyatının güzide bir siması olan Fitnat hanım, kibar bir ailenin kızı idi. Babası, dedesi, kardeşleri şeyhislâmlık yapmışlardı. Devrin derbeder ve külhani şairi Haşmet ile olan zarifane atışmaları dillere destandır. Şu fıkra da onlardan biridir:

Fıtnat hanım, bir mumcunun, genç irisi fakat gayet güzel tüysüz bir çırağına gönül vermiş!.. Her gün dükkânın önünden geçer, kaşla göz arasında çocuğu tepeden tırnağa şöyle bir süzer, ah edip içini çekerek gidermiş!.. Haşmet ve Haşmet ayarında bir kaç külhani edip ve şair de bu dükkânın gedikli müdavimlerinden imişler, hanımefendinin alâkasını sezmişler. Haşmet, mumcu güzeline bir mısra ezberleterek hanım kendisini seyrederken söylemesini tenbih etmiş. Ertesi gün Fitnat görününce, dükkândakiler gizlenmişler, çocuk da kapının önüne çıkmış, hanımın kendisine meftun gözlerile karşılaşınca ezberlediği mısraı okumuş:

«Pek bakma bana, âteşi hüsnümle yanarsın» demiş. Fitnatın gözleri birdenbire bir zekâ ışığı ile parlamış, Haşmetin iğnesini derhal farketmiş, sesini, dükkânın içinde gizlenmiş olan külhani şiare işittirecek kadar yükselterek:

«Hattın gelicek sen de beni mumla ararsın» diye aynı vezin ve kafiyede bir cevap ile Haşmeti mat etmiş!

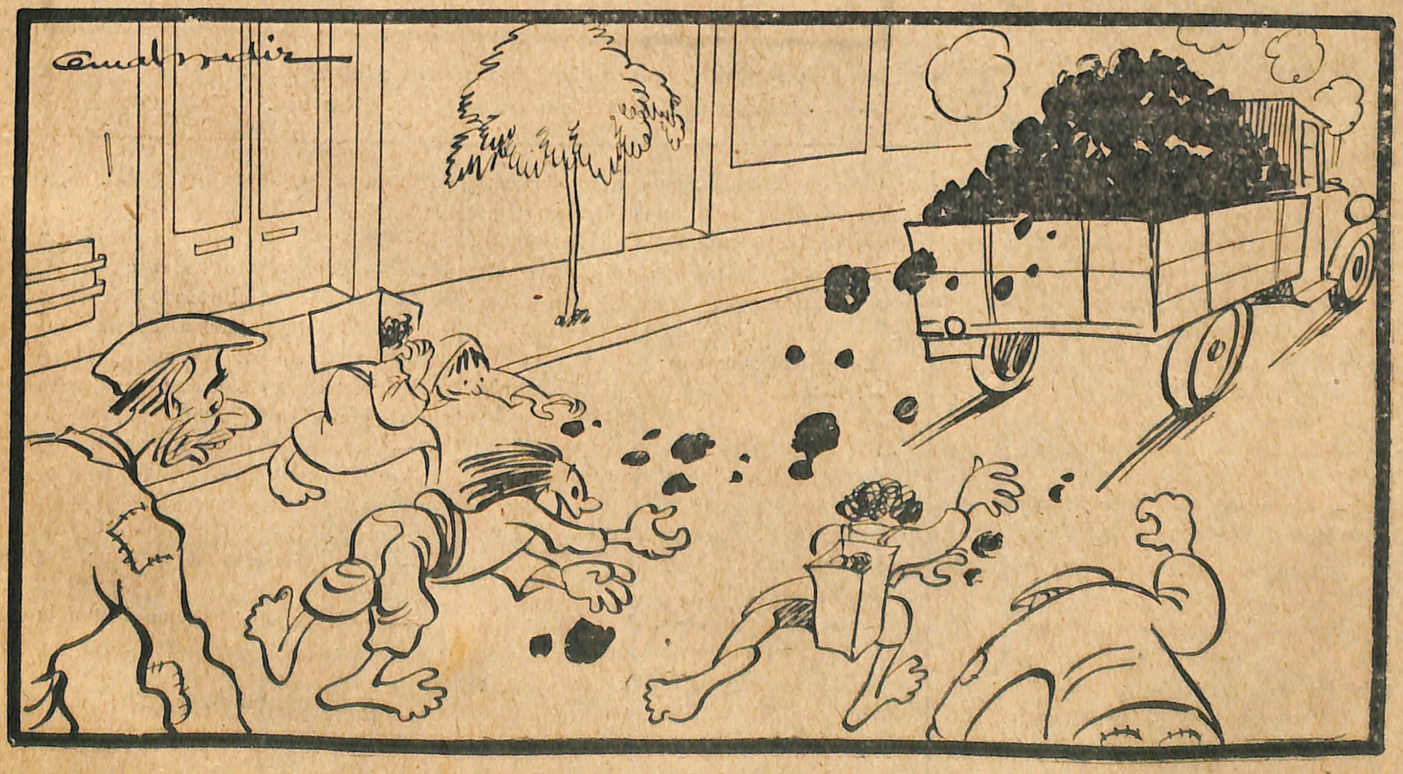

Çok şükür, İstanbulda kömür dağıtılmağa başlandı!.

Muamele!..

Bir daire. Hangisi olursa olsun. Masalar ve iskemleler. Masaların üstünde kâğıtlar, hokkalar kalemler, tütün tablaları. İskemlelerin üzerinde kâtipler, mukayyitler, memurlar..

Kapının önündeki dibi çıkmış iskemlede Divrikli bir odacı oturuyor, kâh cebini karıştırıyor, kâh elindeki zimmet defterini karıştırıyor ve fırsat buldukça burnunu karıştırıyor. Burun odacıların avadanlığıdır!..

Bu esnada ihtiyar bir kadın. Baş örtülü, sırtında yeldirme. Bu kılık onun hangi nesle ve zihniyete mensup olduğunu gösterir. Odacıya soruyor.

— Kalem burası mı?

Odacı sol dizinin üzerine aldığı sağ ayağının tabanındaki deliklere bakıyor, cevap yok.

— Ayol sana söylüyorum. Kalem burası mı?

— Gözün kör mü? Bura kalem değil de ne?

— Senin gözün kör olsun inşallah. Kazık herif.

— Bura ağıl değil ya? Aha kalem. Kör müsün hanım teyze.

— Sus! Münasebetsiz, kaba herif. Ben neden senin teyzen oluyormuşum.

Bu hızla içeri girer. Önce bir tereddütten sonra soldaki ilk masada, önündeki deftere koklar gibi yanaşmış memura soruyor:

— Evlâdım! Benim şu kâğıdıma bir baksana!

Miyop memur, deftere büyük bir şehvetle yapışmış okuyor. Kadın tekrarlıyor:

— Oğlum! Sana söylüyorum. Şu kâğıdıma.....

Defterden ayırdığı gözlerini büzerek kadına baktıktan nonra :

— Karşı masaya.. diyor. Karşı masa ama, karşıda dört masa var, hangisine?

Baştan başlıyor :

— Kuzum efendi! Şu kâğıdıma bakar mısınız?

— Nedir o?

— Kâğıt.

— Ne kâğıdı hanım! İşimiz var. Çabuk söyle!

— Aman evlâdım. Öyle azarlama! Ben şaşırıveririm. Kâğıt işte! Arzuhal!

— Öyle söylesene! Arzuhal masasına git!

Kadın bir elindeki yıpranmış kâğıdına, bir de odadaki masalara bakar. Rasgele bir masaya yaklaşır.

Bu masanın başında traşı uzamış, pantalonu diz yapmaktan kısalmış, kıranta, yanakları çökük, elmacıkları çıkık başı açık; gözü nim kabalı.. Yaşı bellisiz bir memur.

— Gız Fadime, sana da böyle gundura alalım mı?..
— Get işine ağa, ben sana ne kotülük ittim ki...

Usturası kesmediğinden traş olamamış, gözü kesmediğinden başka iş tutamamış, dişi kesmediğinden o günkü ekmek kabuklarını yiyememiş... Eli şakağında dişi ağırır gibi duruyor. Suratından düşen bin parça olacak.

Kadın ona yanaşıyor:

— Baksana efendi oğlum! Siz arzuhal masası mısınız?

Hiç cevap yok.. Kadın kendi kendine:

— A! İşitmiyor. Oğlum sana söylüyorum. Siz masa mısınız? Şey amaan. Ben bu kalemlerde hep şaşırırım! Arzuhal şeyi misiniz diyecektim.

Beriki tehevvürle:

— Ne istiyorsun bayan?

— İşte şu kâğıtcığıma bakıverin ne olur?

— Ver numarayı!.. Alıp evirir çevirir ve sorar:

— Bu ne numarası?

— Kâğıdın numarası.

— Anladık. Muhasebenin mi? Evrakın mı? Umumî mi, hususi mi? Sadire mi, varide mi?

— A oğlum ben ne validesini bilirim, ne kerimesini.. Benim o kadar okumuşluğum olsa kalem efendisi olurdum.. Bakıver işte..

— Kadın git başımdan. Bu numara ile bulunmaz... Baksana! (Önünde yığılmış evrakları göstererek) Ben bunların içinden senin kâğıdını nasıl bulayım?

— Hakkı bey! Nedir o kadının istediği?

— Mümeyyiz bey, elindeki kâğıtta ne numarası olduğu yazılı değil...

— Nah! İşte kâğıdın!

— Hay Allah razı olsun, oğlum. Yapıver işimi de gideyim.

— Hah! Tamam! Hanım bunun burası boyacı küpü mü? Yapıver. Neyi yapıver. Onun muamelesi var.

— Aman yavrum.. (Mümeyyize dönerek) Başefendi evlâdım. Arzuhalimi buldular ama bakın, yapmıyorlar.

(Arkası 11 nci sahifede)

Amcabey POSTASI

Beşiktaş, F. San :

— Büyükadaya her gidip gelişimde o semtte bite benziyen bir böcek buluyorum. Bu böceğin bitten bir farkı var: Boynuzlu!.. Acaba nedir bu?..

A. — Tarifinize göre bitlerin üremesine yardım eden aynı cinsten bir vasıta olsa gerek!..

İstanbul, M. Erzariç :

— Dilimde tutukluk olduğu için sekizinci sınıfa kadar biraz zor okuyabildim. Şimdi yatılı okullara girmek istedim. Almıyorlar. Bu memlekette benim gibiler için bir mektep yok mu?..

A. — Maalesef yok çocuğum. Mektep bulabilmek için ya büsbütün dilsiz olacaksın, ya büsbütün dilli!.. Her işin ortası hayırlıdır, ama bu işin ortası hayırlı değil!..

Galatasaray lisesi, Nasuhi güvenir:

— Karikatür yapmak için insan nelere vâkıf olmalıdır, nelere çalışmalıdır?

A. — Yaptığı işin sadece bir tuhaflık değil, her hangi bir fikri resimle ifade eden bir vasıta olduğuna vâkıf olmalıdır. Sonra da malûm: Pot kırmamağa çalışmalıdır!

DAKTİLO

Ne oluyor, ne bu ses;
Neden bu kadar heves?..
Başım tuttu, artık kes,
Yazma, bırak daktilo!.

Bu kadar itap neye?
İstemem, seni diye,
Vurmasan biteviye
Şırak şırak daktilo!..

Görmüştüm: Beyaz yüzlü,
Konuştuk: tatlı sözlü,
Bakıştık: güzel gözlü;
Ne de kıvrak daktilo!..

Düşündüm gündüz gece,
Anlatayım gizlice;
Yaşamak ölüm bence,
Senden ırak daktilo!..

Her şeyi şimdi sana,
Söyledim yana yana;
Almaz mısın yanına
Beni çırak daktilo?..

KÜLHANİ

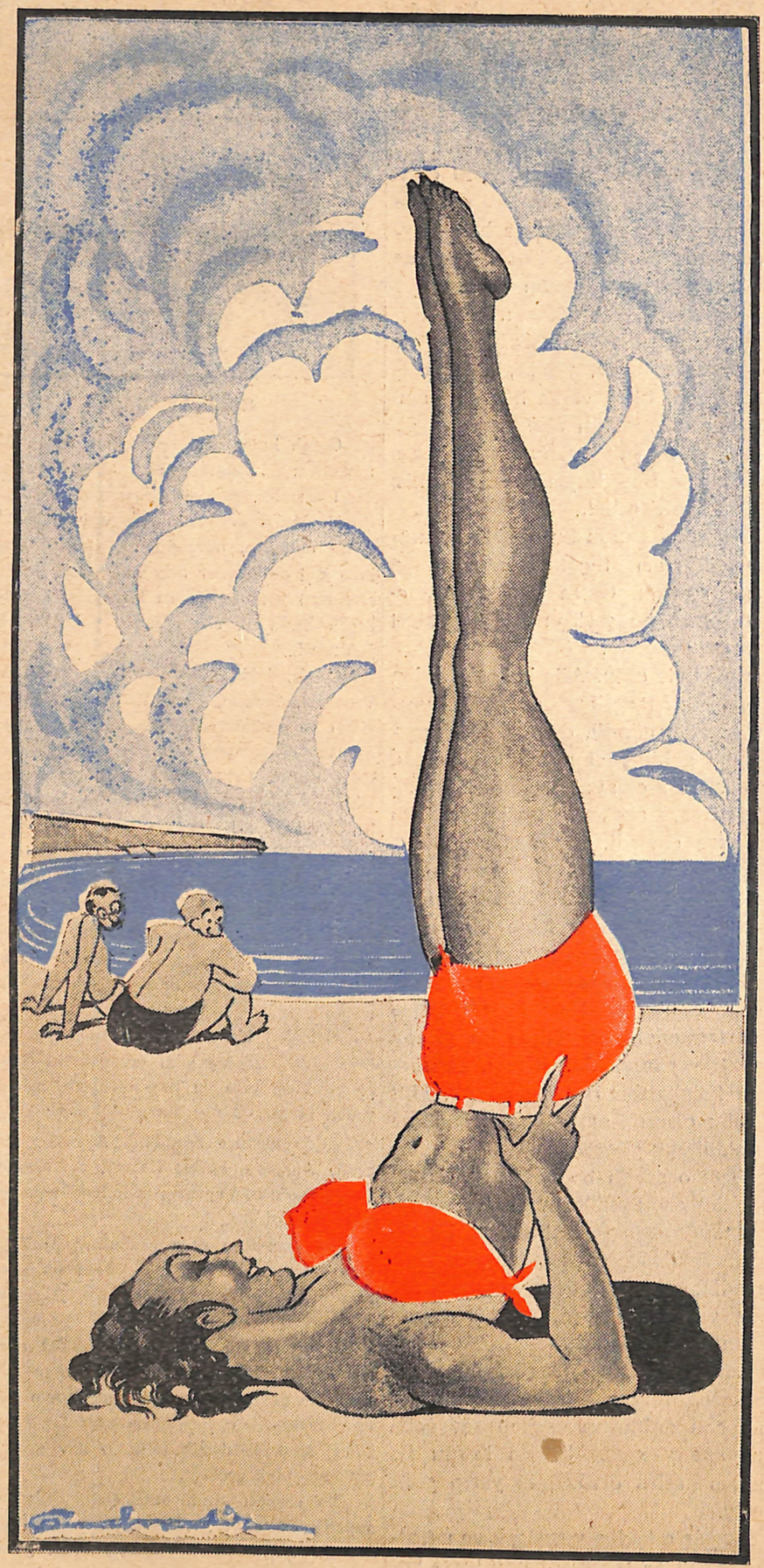

— Nasıl zor vaziyet değil mi?..

— Bizimki kadar değil!..

AM LEKESİ

— HİKÂYE —

«Sor güle ne çeker hârın elinden,
Bir dahi gül koklamayın yârın elinden!»

Behire ne zaman bu şarkıyı duysa, İhsanla seviştiği günleri, hem de acı acı hatırlar, hemen bir aynaya bakıp melin melin ağlardı.

Gerçi, aşk üzerine söylenmiş ne kadar atalar sözü, vecize, darbı mesel, hikâye, fıkra varsa hepsi de acıdır. Ateşle oynıyan elin yanması gibi, aşk oku ile oynıyanın da bir yara, hiç değilse bir kuyruk acısı alması olağan işlerdendir!..

Fakat Behirenin bu gönül oyunundan aldığı acı hiç kimsenin acısına benzemiyordu. Onun için nerede olursa olsun bu şarkıyı duysa gözleri dolu dolu olurdu.

Yine öyle oldu. Aile bahçelerinden birinde oturmuş, içkisiz saz dinliyordu. Musiki, döndü, dolaştı. Sabâ makamına geldi ve bu şarkıya başladı. Behirede de el ayak kesildi. Gözlerini Batıya, akşamın kadifeleştirdiği renklere çevirdi, hâtırasına daldı...

Pek uzak değil, iki yaz evvel, sıcak bir temmuz günüydü. Sabahleyin erkenden İhsanın şarpisine binmişler, kayalar üstünde uyuklıyan martıları ürküte, uyandıra açılmışlardı. İkisi de heyecanlıydı. Hele Behire, tanıştıkları gündenberi böyle bir günün hasretile yanıyordu. İhsanı, etrafındaki kalabalıktan çekip almak, bir güncük olsun, onun yalnız kendine ait olduğunu görmek için deli oluyordu. İşte o sabah bu heyecanla âdeta çocuklaşmış, aptallaşmıştı. Bu saadeti umduğundan fazla buluyor, büyük ikramiyeyi kazanmış piyango talihlileri gibi, bu kucak dolusu serveti nereye yerleştireceğini, nasıl harcıyacağını bilemiyordu!..

Adaların arasından süzülüp İzmit körfezine dümen kırdılar. Şarpi, yelkenlerini dolduran sabah rüzgârile bir yana yatmış, keskin burnu ile denizin atlas örtüsünü yarıp gidiyordu.

Rüzgâr o kadar yumuşak ve uysaldı ki şarpi ne tarafa dümen kırsa hemen yelkenleri şişiriyor, tekneyi istedikleri tarafa uçuruyordu.

Bu kadar uysal tabiat ortasında ne Behirede, ne İhsanda da naz ve istiğnadan eser kalmamıştı. Yalnız ve tamamen biribirlerine ait iki sevgilinin müsamahasile sevişiyorlardı. İhsan «Behire, dizime koy başını!» diyor, Behirenin iradesiz başı hemen

(Arkası 11 inci sahifede)

Dünden, Bugünden:

KİRA ARABASI

Gerek kupa, gerekse fayton olarak dört nevidiler: Numarasızlar, temiz paklar, harcı âlemler, geceye mahsuslar!..

Numarasızlar, yani fenerlerinde belediyenin numarası bulunmıyan, hususi araba imiş gibi gözükenler lüks mü lüks!.. Her tarafı pırıl pırıl, beygirleri küheylân, seyisleri boylu boslu bir civan yahut yakışıklı bir pehlivan!..

Ötede, beride beklemezler, arabacıları Tepebaşı, Taksim, Pangaltıdaki kahvelerde; atları ve arabaları Tozkoparan, Sıraselviler, Hamam cıvarındaki ahır ve arabalıklarda hazır durur. Cebi yüklü, lord bir müşteri çıktı mı emrine âmade. Binen en aşağı sarı lirayı sökülüyor!..

Temiz paklarda araba rabıtalı, beygirler canlı, arabacı edep ve terbiyeliydi. Beyoğlu yakasında Ağacami sokağında, Tokatliyanın yanında, Perapalas önünde; İstanbul tarafında da Türbede, Nurosmaniye kapısında, Şehzade sebilinin bitişiğinde beklerlerdi.

Ücretleri biraz farklıca. Ötekilerin çeyreğe gittikleri yere yedi buçuğa, iki çeyreğe gittikleri yere on beş kuruştan, mecidiyeden aşağı razı olmazlar.

Harcı âlemler Eminönü, Ayasofya, Bayezit, Aksaray, Fatih; Galata, Altıncıdaire, Tünel meydanı Tepebaşı gibi kalabalık yerlerde sürüsü ile!..

En berbatları gece arabalarıydı. Yatsıyı geçtikten, el ayak çekildikten sonra ortaya çıkarlar, bilhassa Köprünün iki başında beklerlerdi.

Baş belâlıkta hepsi de biribirinden beter. Beygirleri düzlükte bile dermansızlıktan yere yayılı verir; kupanın şahrem şahrem tavanından içeri yağmurlar, karlar dolar, ayak basılacak tahtalar kav gibilikten garççadak göçerdi.

Ya arabacılarının mostralığı. Dillerinde metelik dönmüyor, körkütük sarhoş; yahut da pinponluktan, uyuntuluktan gözlerini açamaz halde, gelsin şekereme!..

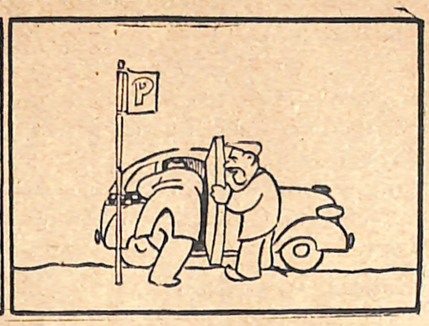

TAKSİ

Otomobil, arabanın pabucunu dama atıp modern hayat icaplarından biri olunca yıldırım hızile bütün dünyaya yayıldı. Bu arada tabiî, bizim memlekete de bir otomobil akınıdır başladı.

İlkin herkesi arkasından baktıran; atsız, öküzsüz nasıl yürüdüğüne şaştıran, geçtiği sokaklarda tozu dumana katan bu şeytan arabası ile çarçabuk can ciğer olduk!..

Gerçi Amerikada olduğu gibi hiç bir vakıt beş vatandaşa bir otomobil isabet etmedi, ama dünyanın en lüks, en şatafatlı otomobillerini caddelerimizde, Arnavut kaldırımlı sokaklarımızda işlettik. Hem de taksi olarak!..

Otomobilin asıl keyfi harbden önce, benzinin bol olduğu devirdeydi. Sokakta bir el işaretile renk renk, çeşit çeşit kira otomobilleri etrafına toplanır, kapılar açılır, buyur edilirdi. Bir müşteri yüzünden şoförler biribirine girer, taksi saatinden az bile olsa verilen paraya «Eyvallah!» derlerdi.

O zamanki hususiler de başka bir âlem!., Taksiyi hor görenler için bütün otomobil acentaları emre âmada!.. Pırıl pırıl otomobiller vitrinlerde aleste durur, istiyenin kapısına dayanırdı. Hem de peşin para ile de değil, taksitle!..

Cihan harbi bu işlerin de fiyakasını bozdu. Ne taksilerde o bolluk, ne hususilerde o caka kaldı!.. Caka sırası, dörtte üç nispetinde artan ücretine dayanabilip taksiye binenlere geçti. Yalnız ücretine mi ya, bir de şoförlerin tafrasına katlanmak var ki o hepsinden firaklı!.. Biraz hava bozmaya görsün, hepsinde burunlar havada!.. Sanki lûtfen, merhameten bindiriyormuş gibi, müşteriye bir naz, bir eda!.. «Gideceğin yerden geri dönecek misin.. Orada bekliyecek misin?..» gibi bin bir ahret suali!.. İşine gelmedi mi de mazeret hazır: Ya benzin bitmiştir, ya lâstik patlamıştır!.. Biraz üst perdeden alıp lâfı belediyeye, polise döktün mü ağzının payını alıp elâleme maskara olduğun gündür!..

Amcabey'in
Mizahî Romanı : 5

Banker Arif!

Yazan : SERMET MUHTAR ALUS

— Molla ricana peki! Sinek yestehlemez yere yazdım, unutmam. Ber sabık tarafımdan bir selâm sarkıttırıp delikanlıyı münasip bir kaleme kayırtırım, fakat... deyip duraladı:

— Tahriratı kuvvetli mi?.. Bak Farsiyatı kale almıyorum, zira lisanı Farisi pek kolaydır. Tütüncü, tömbekici, çaycı, kırtasiyeci İranlılardan alış veriş edişte bile farkına varılmadan öğrenilir. Men - ben, tu - sen, o - o filân derken, pederi mabüyük est, filân gibi cümleler sarfederken güldür güldür konuşmağa başlar.

Molla hanım, gözleri fal taşı, hayrette. Çerçöp! Kelli felli adam sapıttı mı yoksa?.. Pederinin öte berisini karıştırıyor...

Uzatmıyalım, zâtı şerif kâtip kısmına arabinin bigayet lüzumu olduğunu,

Onsuz (Tefeyyüz, akran ve emsal meyanında teferrüt) edilemiyeceğini, binaenaleyh Arifin behemehal Fatih veya Bayezit camiinde, bir müderrisi muhteremin derslerine devam etmesini tavsiye etmişti.

Vaadi veçhile, delikanlıyı pir aşkına taban teptirmeden, şimdilik 70 kuruş maaşla Rüsumat emanetinin kereste gümrüğünde kâtipliğe kayırtmıştı.

Kurşuncu Molla hanımın oğlu artık on yedisine gelmişti. Ufak yapılı ve çelimsizliğinden yaşını hiç göstermiyecek. Fakat sesi değişmiş, Karagözlerde çalınan kamış düdük gibi çatlak çatlak çıkmağa başlamış, tüysüz tüzsüz olduğu halde hikmeti Hüda bıyıkları terleyip dudaklarının üstü gölgelenmişti.

Annesi;

— Oğlum maşallah koca herif oldu artık. Allahımdan upuzun, sırık gibi boylu evlât hiç istemezdim; gökten yıldız mı toplıyacak, develerle boy mu ölçüşecek derdim. Soydur çeker, pistir kokar. Babası da kısaca boyluydu. Muradım oldu, ona benzedi yavrum!.. diye lâfı açar, tabiatinin emsalsizliğinden, edep ve terbiyesine uyar olmadığından girişerek;

— Tuttuğu altın olsun, Rabbim iki cihanda aziz etsin, kimselere, akranı gençlerin birine kıyas edilmez; pırlanta gibidir!. diye bir hayli medihten sonra derdi ki:

— Ama şunu da unutmayın. Büyük lokma yemeli, büyük söz söylememeli. Nazar insan için; nebilere, velilere bile isabet etmiş. Serde toyluk, cahillik, kanı kaynarlık var. Günün birinde şeytana uyacağı olur. Peygamberlerden bile zelle sadır olmuş. Nice yaşlı başlıların, saçlı sakallıların çileden çıktığını, havalanıp azdığını bilirim ben. İyisi mi şunu bir an evvel, gözü açılmadan, helâl süt emmiş, ırz ehli, mahcup bir kızcağızla baş göz etmek arzusundayım. Soyumuz sopumuzda kimsecikler kalmadı, sülâlemizin ardı kesilecek. Böyle genç yaşta evlenirse hem aklı fikri evinde olur, hem zürriyete erer ve yavrularını severiz, hem de şeriatin emrini yerine getirerek sevaba gireriz.

Dedik ya, Arife cep yufka. Gümrükte 70 kuruş aylığı var; o da ayda bir ya çıkıyor, ya çıkmıyor. Bu halde evlenilir mi, karı beslenir mi? Çocuklar da sıra sıra dizilirse?

Kadriye hanım ona da aklınca cevap bulurdu:

— Ölmüş babamın kabri nur olsun. Bekçiliği icabı yazın toz toprakta, kışın kar kıyamette, gece sabahlara kadar sokak sokak dolaşarak dişinden tırnağından arttırdığı ile bir evceğiz alıp bize bıraktı. Başımızı soktuk, barınıyoruz; sabah akşam ona rahmet okuyup duruyoruz. Yani evvel emirde nâmerde muhtaç, boyun eğmiş değiliz; kira köşelerinde sürünmüyoruz. Saniyen bileğimde altın bileziğim var mı yok mu? Paşalarla beylerin, efendilerin aileleri bana lüzum gördüler mi, hemen ağalar, uşaklarla haber salıp çağırtıyorlar; eksik olmasınlar avaidimi veriyorlar; cebim hiç boş kalmıyor... Hamden billah vücudum sağlam; takatim, dermanım yerinde. Akar oluk gibi para, pul keseme akıyor; en kesat zamanımda bile hiç değilse damlıyor. Bir geline mi bakamıyacağım? Kızın eti ne, budu ne? Üç, dört oğlum olsaydı, hepsinin de karıları bulunsaydı evvel Allah yine bakardım. (Arkası var)

Mayonun tarihçesi :

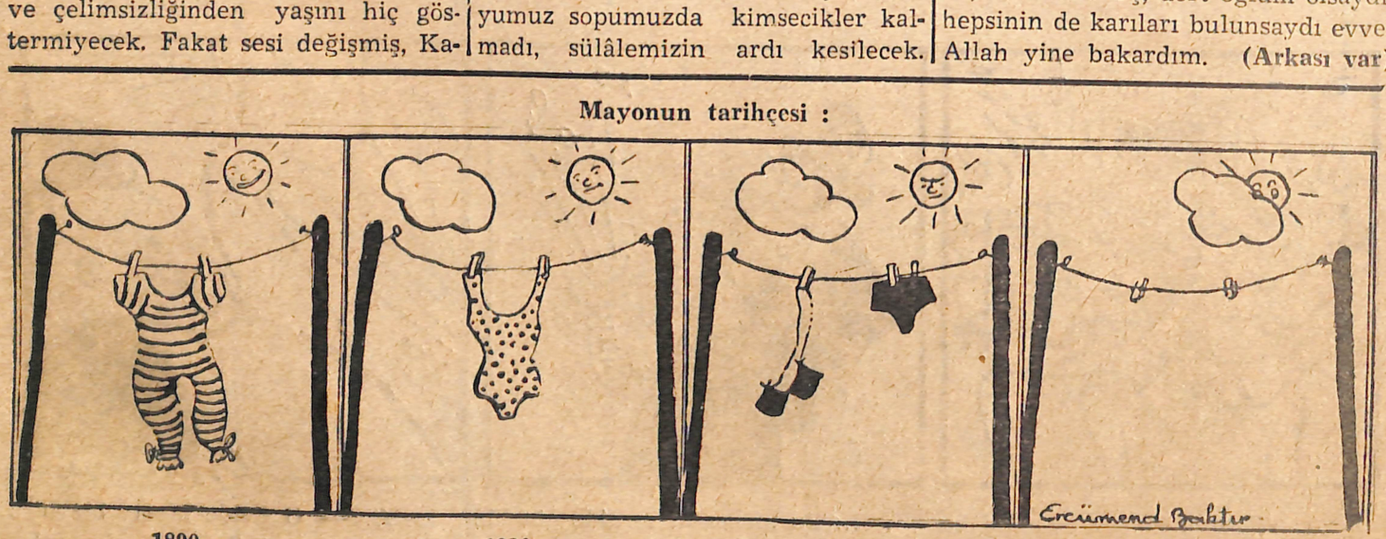

1890 1930 1943 19??

Amcabey Elişleri sergisinde

— Şu sergide ne görüyorsan hepsi el işidir Amcabey...

... Şu bluzlar.. Şu şapkalar... Şu çantalar...

... Efendime söyliyeyim şu bib-lolar.. Hepsi hepsi!..

... Hele şu kunduralar!..

... Hapishanede vaktini boş geçireceğine...

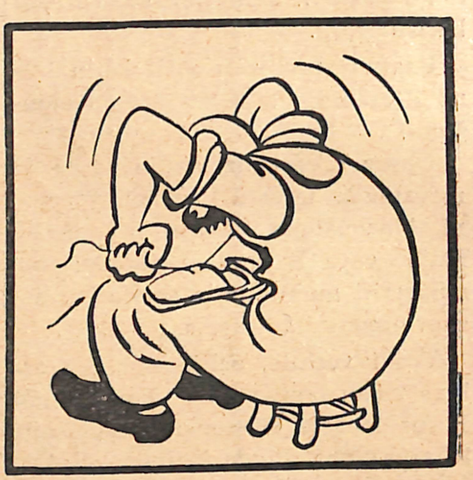

... Çalışan vatandaşlarm el emekleridir!..

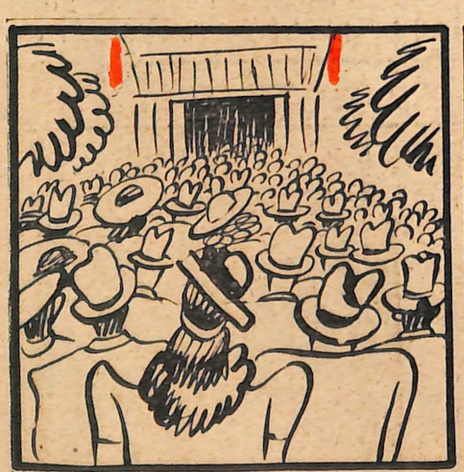

... İstiyoruz ki herkes gelip bu marifetleri görsün!..

... Bu maksatla sergide gündüz müzika, gece caz çaldırıyoruz!

A. — O halde buna bir ince sazla bir revü ilâve edin bayım!

Amcabey

SİYASÎ MİZAH MECMUASI

Sayı: 36

Gazetelerimizin hali!..

Bayan — İki saattir, gazetede ne arayıp duruyorsun ayol?..
Bay — Bir havadis!..